

Arrest

nr. 192 437 van 25 september 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 8 mei 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 april 2017 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2017.

Gehoord het verslag van de voorzitter van de Raad G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 27 juni 2008, als minderjarige, samen met zijn ouders het Rijk binnen.

1.2. Op 31 januari 2013 diende verzoeker, die op dat ogenblik reeds meerderjarig was, een asielaanvraag in.

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 27 maart 2013, in antwoord op verzoekers asielaanvraag, de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 6 mei 2013 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Bij aangetekend schrijven van 15 november 2013 diende verzoeker een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.6. Verzoeker diende, via een op 11 december 2013 gedateerd schrijven, een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 14 maart 2014 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard.

1.8. Op 19 maart 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard, de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Verzoeker stelde tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.9. Bij arrest nr. 136 982 van 23 januari 2015 vernietigde de Raad de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot het opleggen van een inreisverbod.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 22 april 2017 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, die verzoeker op 22 april 2017 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"Aan de Heer, die verklaart te heten;

naam: [H.]

voornaam: [A.]

[...]

nationaliteit: Armenië

In voorkomend geval ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 22.04.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 19.03.2014 dat hem betekend werd op 28.03.2014.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd,

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene verklaart in België te verblijven samen met zijn ouders. Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient Verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België.

Hij verklaart bovendien ook dat zijn zus bij hen woont. Het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats volstaat niet om een gezinssituatie, zoals bepaald in artikel 8 EVRM, te scheppen.

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”

Dit is de bestreden beslissing.

1.11. Verzoeker werd op 30 mei 2017 gerepatrieerd naar Armenië.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3.7 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht, van het legaliteitsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Art. 7[4]/11 vrw. bepaalt trouwens dat de duur van het inreisverbod vastgesteld wordt door rekening te houden met specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen zoals o.a. indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd (...).

Artikel 74/11 bepaalt uitdrukkelijk dat de termijn maximaal 3 jaar bedraagt. Dit betekent dan ook dat een termijn van minder dan 3 jaar mogelijk, eventueel zelfs wenselijk is.

Artikel 74/11 al. 1 vrw. stelt daarenboven expliciet dat bij het bepalen van het duur van het inreisverbod, tevens rekening moet worden gehouden met specifieke omstandigheden van elk geval.

Bovendien impliceert het verplicht opleggen van een inreisverbod immers niet dat daarbij de maximumtermijn van drie jaar wordt opgelegd, noch dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn (RvS 18 december 2013, nr. 225.871).

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek gevoerd naar de concrete omstandigheden in hoofde van verzoeker.

In eerste instantie dient er te worden benadrukt dat het inreisverbod opzichtsens verzoeker vernietigd werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 27/01/2015, gekend onder Rol Nr.: 152.318.

Uit het administratief dossier en de thans bijgebrachte stukken blijkt immers dat verzoeker zijn gezin nog steeds in België verblijft en dat zijn vader middels een legale verblijfsrecht in België vertoeft en alhier tewerkgesteld is middels een deeltijdse arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur.

Verzoeker vormde - voor zijn administratieve aanhouding - onstuitbaar één gezinscel met zijn ouders.

Verzoeker heeft tevens dezelfde procedurele parcours doorlopen als zijn ouders. Zulks wordt ook niet ontkend in de bestreden beslissing.

De stelling van verwerende partij dat verzoeker - voor het treffen van de bestreden beslissing - niet aantoonde één gezinscel te vormen met een vreemdeling met een legaal verblijfsrecht in België is manifest onjuist en in strijd met het administratief dossier van verzoeker en zijn ouders:

Immers:

- verzoeker sorteerde op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet onder een inreisverbod; zie: arrest RvV dd. 27/01/2015, Rol Nr.: 152.318;

- verzoeker heeft in het Rijk identiek hetzelfde procedureel parcours van zijn ouders gevolgd en de diverse politionele woonstcontroles - i.h.b. in het kader van hun gevoerde verblijfsprocedures ex art. 9bis vrw. - tonen aan dat zij feitelijk op hetzelfde adres wonen; verzoeker daadwerkelijk afhankelijk is van zijn ouders in België aangezien zijn vader - die over een legale Poolse verblijfstitel beschikt - effectief instaat voor zijn zorg en bijstand (zoals o.a. het betalen van de huur en andere nutsvoorzieningen).

Verzoeker is hierdoor afhankelijk van zijn vader (financiële afhankelijkheid).

Het staat immers onomstotelijk vast, dat verzoeker en zijn gezin (behoudens de vader) niet over legale inkomsten beschikken in het Rijk en dat de vader - die de enige broodwinnaar is van zijn kroost - instaat voor de betaling van de huur en alle ander nutsvoorzieningen van verzoeker en diens gezin.

In dit verband dient echter te worden opgemerkt dat een gezamenlijke verblijfplaats van meerderjarige kinderen op zich nog geen gezinsrelatie aantoonde in de zin van artikel 8 van [het EVRM] zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouw[d ter] indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Waar de gezinsb[and tussen] partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen immers wordt verondersteld, ligt h[et anders inzake] de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenk[omstig de] rechtspraak van het EHRM (EHRM, Onur v. het Verenigd Koninkrijk, 2009; EHRM, Siivenko 2003; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesp[roken indien] naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al [dan niet] familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de v[erzoekende] partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afh[ankelijkheid] en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten. [...]

- verzoeker zijn vader bezit over een Poolse verblijfstitel en is in België tewerkgesteld middels een deeltijdse arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur;

- de raadsman van verzoeker heeft verwerende partij nl. Bureau Permanentie op 22/04/2017 i.e. voor datum van de bestreden beslissing mondeling en schriftelijk ingelicht over het gegeven dat verzoeker zijn vader in België op een legale wijze verblijft en tewerkgesteld is; zie: e-mail vanwege Mr. F. HASOYAN dd. 22/04/2017;

- op de arbeidsovereenkomsten en de loonbrieven van verzoeker zijn vader staat nog steeds hetzelfde adres vermeld[...] als deze zoals vermeld op de diverse voorafgaandelijk verblijfsprocedures van verzoeker en zijn gezin (verblijfsaanvragen art. 9bis en 9ter vrw.);

- verzoeker twee attesten vanwege de Ocmw naar voren brengt, waaruit blijkt dat hij als een gezinslid recht heeft dringende medische hulp;
- verzoeker een attest vanwege Dr. [R.W.] naar voren brengt waarin expliciet wordt geattesteed dat verzoeker wel degelijk deel uitmaakt van zijn gezin;

De aangevoerde middelen zijn derhalve ook ernstig en gegrond.

Verzoeker zal bij de opvolging van de bestreden beslissing geraakt worden in schending van zijn gezinscel in België en zal onstuitbaar geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissing. Verzoeker volhard in zijn belang bij de vernietiging van de bestreden beslissing.

Het nadeel is derhalve ernstig en moeilijk te herstellen.

Deze redenering en motivatie van verwerende partij is echter in strijd met de woorden van de wet, alwaar uitdrukkelijk wordt gesteld dat de bestreden beslissing rekening moet houden met de specifieke omstandigheden om de duur te bepalen, en dat deze duur niet meer (wel minder) dan drie jaar kan/mag bedragen (RvV nr. 91 251 dd. 9 november 2012 inzake een inreisverbod van maximum 5 jaar).

Verzoekers verwijzen in het verlengde hiervan naar het arrest RvV dd. 27 februari 2013, nr. 97002, T. Vreemd. 2013, 246:

"De overheid legt onmiddellijk een inreisverbod op en moduleert de duur niet. Daardoor geeft zij impliciet te kennen dat zij geen rekening heeft gehouden met bepaalde omstandigheden die eigen zijn aan het geval. Zij geeft geen blijk van het doorvoeren van een individueel onderzoek. Nochtans moet de DVZ wel een individueel onderzoek voeren gezien artikel [74/11], 1, eerste lid Vw. "

De overweging dat het inreisverbod kan opgeschort of opgeheven worden indien verzoekster voldoet aan de toepassingsvoorwaarden van de gezinshereniging, werd reeds eerder verworpen als voldoende motivering (RvV 15 januari 2013, nr. 95.142, T. Vreemd. 2013, 247).

"De DVZ heeft niet uitgelegd waarom het gezinsleven een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 3 jaar niet verhindert. De duur van het verbod noopt immers toch tot een bijzondere aandacht. Het enig motief over het gezinsleven heeft betrekking op de verwijderingsmaatregel en niet op het inreisverbod. Zelfs als dit motief in overweging zou kunnen worden genomen bij het opleggen van het inreisverbod, kunnen we niet controleren of dit werkelijk is gebeurd. De weg die men voorstelt nl. het aanvragen van een visum gezinshereniging, is in tegenspraak met de opgelegde maatregel. Op het eerste gezicht, lijkt het erop dat DVZ geen gepaste motivering heeft aangenomen met betrekking tot artikel 8 EVRM".

De aangevoerde middelen is derhalve ook ernstig en gegrond en verzoeker zal bij de opvolging van de bestreden beslissing geraakt worden in schending van zijn gezinscel en zal onstuitbaar geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissing. Het nadeel is derhalve ernstig en moeilijk te herstellen. "

3.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing – inclusief de redenen waarom werd geopteerd voor een inreisverbod met een geldigheidsduur van twee jaar – op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verzoeker wijst erop dat de Raad bij arrest nr. 136 982 van 23 januari 2015 – verzoeker stelt verkeerdelijk 27 januari 2015 – een eerdere beslissing tot het opleggen van een inreisverbod reeds vernietigde. Deze vernietiging was evenwel het gevolg van het feit dat verweerder bij het nemen van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van 19 maart 2014 had nagelaten te motiveren waarom werd geopteerd voor een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar. In de in casu bestreden beslissing heeft verweerder echter wel gemotiveerd waarom hij opteerde voor een inreisverbod met een bepaalde geldigheidsduur. Verzoekers verwijzing naar voormeld arrest is dus niet relevant.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond

3.2.2. De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in casu te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet. Voormelde bepaling voorziet dat indien verweerder een beslissing tot verwijdering neemt deze gepaard gaat met een inreisverbod van maximaal drie jaar indien wordt vastgesteld dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd en dat verweerder de geldigheidsduur van dit inreisverbod dient te bepalen door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval.

In voorliggende zaak is het niet betwist dat verzoeker geen gevolg gaf aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 19 maart 2014 en verweerder derhalve, in toepassing van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet, het bevel om het grondgebied te verlaten dat hij verzoeker op 22 april 2017 ter kennis bracht kon laten gepaard gaan met een inreisverbod.

Verzoeker kan daarnaast, bezwaarlijk voorhouden dat verweerder, bij het bepalen van de geldigheidsduur van het bestreden inreisverbod, de specifieke omstandigheden die eigen zijn aan zijn situatie niet in aanmerking nam, gelet op het feit dat in het bevel om het grondgebied te verlaten waarmee de in voorliggende zaak bestreden beslissing gepaard gaat verzoekers voorgeschiedenis wordt weergegeven en in de bestreden beslissing zelf uitdrukkelijk wordt geduid dat verzoeker niet aannemelijk maakte dat hij een gezinsleven, in de zin van artikel 8 van het EVRM, met zijn ouders en zus in België heeft. Verweerder heeft tevens aangegeven veel belang te hechten aan de immigratiecontrole en heeft het feit dat aan verzoeker reeds op 28 maart 2014 – dus drie jaar voor de bestreden beslissing werd genomen – een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis werd gebracht en verzoeker dus niet twijfelde om illegaal in het Rijk te verblijven benadrukt.

Verzoeker lijkt te willen aangeven dat hij wel degelijk een gezinsleven met zijn ouders in België heeft dat in aanmerking had dienen te worden genomen. Hij verklaart dat hij feitelijk op hetzelfde adres als zijn ouders woonde. In dit verband dient te worden gesteld dat verzoeker tweeëntwintig jaar oud is en dat hij er zelf terecht op wijst dat, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE, *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97), slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders kan gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Door erop te wijzen dat hij als kind met zijn ouders naar België kwam en samen met zijn ouders een aantal procedures doorliep en tijdens een onwettig verblijf in het Rijk op hetzelfde adres als bepaalde verwanten verbleef toont verzoeker niet aan dat hij op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen, als meerderjarige, nog afhankelijk was van zijn ouders. Door loonfiches van zijn vader voor te leggen en te bewijzen dat zijn vader facturen inzake nutsvoorzieningen betaalt maakt hij evenmin aannemelijk dat hij financieel of anderszins afhankelijk is van zijn ouders en het attest van het OCMW dat verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt toont eerder aan dat verzoeker en zijn ouders voor dringende medische hulp niet afhankelijk zijn van elkaar maar wel van het OCMW. Het nog neergelegde attest van een arts dat dateert van na de bestreden beslissing en waarin deze arts verzoeker omschrijft als een “gezinslid” laat voorts niet toe te oordelen dat deze arts een onderzoek inzake de afhankelijkheid van verzoeker ten aanzien van zijn in België verblijvende verwanten heeft doorgevoerd. Verzoeker wijst er ook op dat zijn vader over een Poolse verblijfstitel beschikt die werd afgegeven 12 augustus 2016. Dit stuk laat slechts toe te concluderen dat verzoekers vader in Polen heeft verbleven, terwijl geenszins kan worden vastgesteld dat verzoeker samen met zijn vader in dat land verbleef. Het gegeven dat verzoekers vader over een Poolse verblijfstitel beschikt en als chauffeur is tewerkgesteld bij een firma met maatschappelijke zetel in België laat trouwens ook niet toe te besluiten dat deze persoon legaal in België zou verblijven.

Verzoekers betoog dat de overweging dat een inreisverbod kan worden opgeschort of opgeheven niet volstaat als motivering of aanvaardbaar is en dat het evenmin volstaat te verwijzen naar de mogelijkheid om een visum gezinshereniging aan te vragen is niet dienstig. Deze overwegingen zijn namelijk niet in de bestreden beslissing terug te vinden.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

De Raad dient daarenboven te duiden dat nu niet wordt aangetoond dat verzoeker of enige verwant van verzoeker met wie hij voorhoudt een gezinsleven te hebben reeds tot een verblijf in het Rijk van meer dan drie maanden was toegelaten of gemachtigd zelfs niet blijkt dat een eventueel gezinsleven in het Rijk enige relevantie heeft bij het bepalen van de geldigheidsduur van het inreisverbod. Van verweerder kan namelijk niet worden verwacht dat hij een onwettig verblijf van een gezin in het Rijk in het voordeel van een gezinslid weerhoudt bij het vaststellen van de geldigheidsduur van een inreisverbod. Er blijkt derhalve zelfs niet dat verzoeker enig belang heeft bij zijn grief dat verweerder verkeerdelijk heeft gesteld dat niet blijkt dat hij een gezinscel vormt met zijn ouders.

3.2.3. Inzake de voorgehouden schending van artikel 8 van het EVRM dient, met verwijzing naar de bespreking van het voorgaande onderdeel van het middel, te worden gesteld dat verzoeker niet aantoonbaar een beschermenswaardig gezinsleven in België of een lidstaat die het Schengenacquis ten volle toepast te hebben. Er moet ook worden aangegeven dat verzoeker wist of behoorde te weten dat hij slechts in het Rijk kon verblijven tijdens de behandeling van zijn asielaanvraag en dat indien deze werd afgewezen hij het land diende te verlaten. Uit artikel 8 van het EVRM kan geen algemene verplichting voor een Staat worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij zijn relatie met de verwanten waarnaar hij verwijst, zo deze al elders in Europa legaal zouden kunnen verblijven, niet kan onderhouden door gebruik te maken van de moderne communicatiemiddelen of door hen bij hem in hun gemeenschappelijk land van herkomst uit te nodigen. Tevens moet worden gesteld dat verzoeker ook niet aantoonbaar dat hij om andere redenen in België of in een lidstaat die het Schengenacquis ten volle toepast dient te kunnen verblijven in de toekomst en verweerder bepaalde belangen van verzoeker onterecht over het hoofd heeft gezien. Er blijkt dan ook geenszins dat er in casu een positieve, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, verplichting op verweerder zou rusten die zou verhinderen dat verzoeker een inreisverbod met een geldigheidsduur van twee jaar wordt opgelegd.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

3.2.4. Daarnaast moet worden opgemerkt dat de richtlijn 2008/115/EG werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit evenwel niet aan. Hij kan bijgevolg niet nuttig verwijzen naar de bepalingen van artikel 3.7 van de richtlijn 2008/115/EG.

3.2.5. Verzoeker toont met zijn betoog evenmin een schending aan van het legaliteitsbeginsel, dat inhoudt dat de handeling van een overheidsorgaan dan pas regelmatig is wanneer zij gelijkvormig is aan de regelen vastgelegd door een overheid van een hogere rang dan die waartoe de optredende overheid behoort (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2009, 18). Verzoeker toont immers niet aan dat het bestuur bij het nemen van de bestreden beslissing een hogere rechtsnorm van objectief recht heeft miskend.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig september tweeduizend zeventien door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK